

Delingssystemets virkemåde.

Efter nærværende forslag skal indkomstbeskatningen af ægtepar (samt enligstillede, der forsørger børn) ske således, at indkomsten deles i to lige store dele, og skatten beregnes da for hver halvdel, hvorefter de fremkomne skattebeløb sammenlægges. Delingen sker, hvad enten indkomsten er indtjent af en af ægtefællerne alene eller af begge i forening.

Denne delingsmetode lemper beskatningen på ægteskabet og fjerner de væsentligste af de nugældende vilkårligheder ved beskatningen af ægtefæller og af hustruindkomst. Systemet praktiseres allerede i flere andre lande.

Hvis et ægtepar f. eks. har en samlet skattepligtig indkomst på 20 000 kr., beskattes det af $2 \times 10\,000$ kr. Efter skalaen beskattes 10 000 kr. med 1 625 kr. og ægteparrets skat bliver da det dobbelte heraf eller 3 250 kr.

Hustrufradrag.

Ved nærværende forslag opretholdes princippet i den nugældende lovgivning om hustrufradrag, men samtidig imødekommes den kritik, der som foran omtalt — med rette — har været rejst mod det nuværende hustrufradragets vilkårlige begrænsning til de hustruer, der bidrager til ægteskabets økonomi ved kontant indtjening.

Medens det nugældende hustrufradrag gives med halvdelen af hustruindkomsten, dog højst 2 000 kr., er efter nærværende forslag de første 1 000 kr. af hustruindtægten helt skattefri, medens $\frac{1}{3}$ af indkomsten ud over 1 000 kr. ligeledes er skattefri, dog således at fradraget ikke kan overstige 2 000 kr. Maksimumsfradraget indtræder derfor ligesom nu ved en hustruindkomst på 4 000 kr. Den ændrede beregningsmåde ifølge nærværende forslag medfører imidlertid, at fradraget forøges for alle hustruer, der tjener under 4 000 kr., og da flertallet af udearbejdende hustruer har indkomst under denne grænse, vil forslaget for de fleste udearbejdende hustruer være ensbetydende med en forhøjelse af hustrufradraget.

Samtidig foreslås hustrufradraget udvidet til at gælde også for hustruer, der hjælper ægtefællen i hans bedrift. Fradraget er her sat til 1 000 kr. Det er således lavere end for udearbejdende hustruer, og dette skyldes, at disse sidste som regel har særlige merudgifter som følge af udearbejdet.

Denne udvidelse af hustrufradraget, der især vil have betydning inden for landbrug, detailhandel, liberale erhverv samt hotel- og restaurationsvirksomhed, vil næppe frembyde skattetekniske vanskeligheder. Det er tanken, at det skal indrømmes uden nærmere konkrete undersøgelser af

værdien af hustruens faktiske indsats i virksomheden, og at det kun skal nægtes i de tilfælde, hvor det af forholdene klart fremgår, at hustruen ikke kan have bistået ægtefællen i hans virksomhed, f. eks. fordi ægtefællerne ikke lever sammen, eller fordi hustruen af andre, let konstaterlige årsager, f. eks. egen selvstændig eller af andre lønnet virksomhed, har været afskåret fra at yde en indsats i ægtefællens virksomhed.

Det kan i denne forbindelse nævnes, at en lignende fradragsregel siden 1952 har været praktiseret i Sverige, at en kommission, der i 1959 afgav betænkning om familiebeskatningen, ikke havde tekniske betænkeligheder ved det, men tværtimod foreslog det udvidet, samt at lovgivningsmagten i 1960 til dels imødekom forslaget om udvidelse, dog således at man ikke forhøjede beløbsgrænsen, men derimod udstrakte det hidtidige fradrag til ikke blot at gælde ved statsindkomstbeskatningen, men fremtidig også ved kommunebeskatningen.

Afvejning af forsørgeres og ikke-forsørgeres beskatning.

Det har ikke været finansielt muligt at lade den foreslåede beskatning udforme således, at et ægtepar efter ægteskabets indgåelse kun kom til at betale samme totale skat, de — som enlige — betalte inden ægteskabet. En sådan ordning ville kræve tilvejebragt en meget betydelig forskel i skatten på indkomster, alt efter om de er tjent af forsørger og af ikke-forsørger, og ordningens indførelse ville vanskeliggøres stærkt af, at der efter det nuværende skattesystem kun er en relativt lille forskel i beskatningen af de to kategorier.

Skulle den omtalte skattemæssige afstand opnås ved nærværende forslag uden samtidig at medføre skatteforhøjelser for ikke-forsørger, ville det forudsætte en endnu videregående — og statsfinansielt uoverkommelig — reduktion af skatten på ægtepar. Den anden udvej ville bestå i at forhøje skatten mere eller mindre for ikke-forsørger ved dette forslag, hvilket man ikke har ønsket. Også ikke-forsørgerne er ramt af de store skattestigninger, som nærværende forslag sigter på at afbøde, og de bør derfor også omfattes af skattesatsernes justeringer.

Det er for at undgå sådanne skatteforhøjelser for ikke-forsørgerne, at der — som et modstykke til delingssystemet for ægtepar — i forslaget er indføjet en regel om, at der inden beregningen af ikke-forsørgeres skat skal gives et fradrag i den skattepligtige indkomst på 25 pct. af de første 6 000 kr. og 15 pct. af den overskydende del, dog højst 4 000 kr.

Forslagsstillerne har anset det for rimeligt at